

de smaa Papper. I lige Maade vil efter Regjeringens Forslag alle Papper, der veie mere end 3 Pund, gaa op, saa at Forhøielsen ikke blot bliver 100,000 Rd., men det, som den ærede Ordfører bemærkede, nærmere bliver en Forhøielse, der belyser sig til lige saa meget som den Formindstelse, Hiertallets Forslag vilde medføre. Nu forekommer det mig, at overfor den Slags Kjendsgjæringer er det ikke videre berettiget at sige til os, at vi ønske at reformere paa et Punkt, hvor Regjeringen ikke har forelagt Reformforslag; thi vort Reformforslag er, som man vil have set, ikke en Smule mere vidtgaaende end den høitærede Regjeringens eget Forslag. Betragter man endvidere Sagen fra en anden Side, tager man Hensyn til den Forøgelse af Trafik, der nødvendigvis maa komme som en Følge af Udviklingen i Almindelighed, saa vil den Indtagtsforøgelse, Regjeringen søger at bringe tilveie, i Virkeligheden blive meget større, end den i Lovforslaget er anslaaet til. Paa den anden Side vil den Indtagtsformindstelse, der vil vise sig efter vort Forslag, være meget mindre, end den nu anslaaes til, ja, den vil i meget høi Grad blive mindre; thi medens Regjeringens Forslag vil hemme Brugen af Postvæsenet, vil vort Forslag ganske vist fremme Brugen deraf og da navnlig under den Forudsætning, som ogsaa blev anført af den ærede Ordfører, at samtlige Landpostbude og Brevsamlingssteder hele Landet over blive fornyede med Kasstationsstempel, saa at man altsaa ikke længere skal være nødt til at sende et Brev, der skal til næste Naboby, en Milsvei eller to til nærmeste Posthus, for at Frimærket kan blive fastseret. Det forekommer mig altsaa, at de finansielle Hensyn og de Betimeligheds Hensyn, som man har gjort gjældende mod vort Forslag, ikke have saa meget paa sig. Jeg hører i Øvrigt til de Medlemmer af Udvalget, som ønskede at gaa endnu nogle Skridt videre paa Grundlag af den Betragtning, jeg her har fremsat; men af Hensyn til, at man derved vilde komme til at angribe Principerne i den nuværende Postlov og altsaa itaa Fare for at komme ind paa en Forhandling af Postloven i det Hele, affiød jeg fra at stille andre Endringsforslag end dem, som et Flertal i Udvalget kunde slutte sig til. — Men der er endnu en anden Side, hvorfra man kan se den hele Sag. Jeg vil saaledes tillade mig at pege paa, at idet de 12—13 Millioner Breve, der er Tale om, skrives af en Befolkning paa 2 Millioner, kommer der altsaa kun 6 Breve aarlig eller et Brev hver anden Maaned paa hver Person.

Jeg tror nu ikke, at Nogen vil sige, at dette er en betydelig Brevtrafik, men jeg mener da ogsaa, at der hertilands forestaar et ganske uhyre Opvoing af denne Trafik. Dette Opvoing vil den tildels faae, hvad enten vi sætte Posttarten ned eller ikke, men den vil ingenlunde komme saa hurtig, grundig og efter saa stor en Maalestok, som naar vi nedsætte Tarten, og det er min Hovedbetragtning af denne Sag, at en Lettelse i Benyttelsen af Brevposten er et af de allerheldeste og grundigste Midler til at fremme det menige Folks aandelige Væxt og Udvikling. Det er jo en sørgelig Kjendsgjærning, at den paa Menigmands Undervisning og Opdragelse saavel i Skolen som i Hjemmet anvendte Besøftning, Flid og Møie har et kun lidet tilsvarende Resultat. Dette stammer vel noget dels fra en vis Træghed i Folket, dels fra tilvante Leveformer, men det stammer ogsaa fra, at der hidtil har været lagt saa hæmmende Bånd paa Benyttelsen af de saa Rundsflaber, som Menigmand har tilegnet sig, at han paa Forhaand bliver bled af at benytte dem. Dette kunde i fuldt Maal siges tidligere; da Posttarterne vare saa overordentlig høie, men selv under de nuværende Forhold kan det til en vis Grad gjøres gjældende, og idet jeg stiller mig paa de lavest Stillede Standpunkt, er det for mig en overordentlig væsentlig Ting, at Posttarten nedsættes, da jeg er overbevist om, at man ved at nedsætte den vil øve en meget betydelig Indflydelse paa Benyttelsen af Posten, idet Tarten for et Brev da vil vinde ind til en ren Ubetydelighed selv for en Tjenestdreng. Fra den Side betragtet tror jeg, at Flertallets Forslag er anbefaleligt, og ogsaa af den Grund, at det gjør den hele Brevforsendelse overordentlig simpel. Efter Regjeringens Forslag derimod er der forskjellige Ting at tage vare. Der er ikke blot en Forskjel med Hensyn til almindelige Breve, som forud ere frigjorte, og Breve, som ikke ere frigjorte, men der er ogsaa en Forskjel med Hensyn til ikke frigjorte Breve til eller fra Statsmyndigheder og kommunale Myndigheder. Jeg ser nu imidlertid ikke, hvorfor disse Myndigheder skulle have en større Lettelse i dette Punkt end Andre. Naar Breve affendes fra Statsmyndigheder uden at være frigjorte med Frimærker, sætter man et „N. P.“ paa dem, og de koste da kun 4 p., medens alle andre ikke frigjorte Breve maa betales med 8 p. Dette ser jeg ikke nogen Grund til, og naar Tarten sættes saa lavt, som her er foreslaaet, forsvinder endogsaa den sidste Skygge af Grund. Men dernæst har man det Særskyn, at